

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.584 van 29 november 2016
in de zaak A. 219.721/XIV-37.124**

In zake: Rayan AHANNACH
woonplaats kiezend te 3500 Hasselt
Zwarte-Brugstraat 4

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
woonplaats kiezend te 1000 Brussel
Waterloolaan 115

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 23 juni 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de ordemaatregel dd 13/01/2016 krachtens art. 17 K.B. 12 januari 1973 tot aanpassing van de wet van 23 december 1946 houdende instelling van een Raad van State aan de wetgeving betreffende het gebruik van de talen in bestuurszaken en tot coördinatie van de wetten van de Raad van State”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die in persoon verschijnt, en attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende, zijn gehoord.

Auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is op het ogenblik van de feiten opgesloten in de gevangenis van Beveren.

3.2. Op 12 januari 2016 wordt bij ordemaatregel beslist dat verzoeker zijn plaats op de wachtlijst van de werkers niet behoudt, noch het verblijf in open regime. Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“Gelet op aanhoudende en herhaalde aanwijzingen dat u hand- en spandiensten tegen betaling aan medegedetineerden verleent en het gegeven dat dit indruist tegen de geldende regelgeving, geniet u niet langer het vertrouwen om in een open regime te verblijven.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

A. Exceptie van niet-ontvankelijkheid inzake de aanwijzing van de verwerende partij

Uiteenzetting van de exceptie

4. De verwerende partij werpt op dat de aanwijzing van de verwerende partij door verzoeker onjuist is: de directie van de gevangenis van Beveren treedt niet op als verwerende partij. De gevangenisdirecteur treedt op als een orgaan van de Belgische Staat. Het is enkel de Belgische Staat die als verwerende partij kan worden aangewezen. De gevangenisdirecteur dient dan ook buiten de zaak te worden gesteld. In zoverre dat de vordering is gericht tegen de directie van de gevangenis van Beveren, is ze derhalve niet ontvankelijk.

Beoordeling

5. Artikel 2, § 1, 4°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: de algemene procedureregeling) is op grond van artikel 8, eerste lid, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’ (hierna: procedureregeling kort geding) van toepassing op de vordering tot schorsing. Het bepaalt dat het verzoekschrift “de naam en het adres van de verwerende partij” bevat. Het voorschrift van artikel 2, § 1, 4°, van het algemeen procedurereglement heeft tot doel de identificatie van de verwerende partij mogelijk te maken. De regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State is van inquisitoriale aard en bijgevolg moet de administratieve overheid die als verwerende partij optreedt niet op straffe van niet-ontvankelijkheid of nietigheid in het verzoekschrift worden vermeld. Het volstaat dat de Raad van State aan de hand van de in het verzoekschrift vermelde gegevens in staat is om de verwerende partij te identificeren.

6. Verzoeker wijst in het ter gelegenheid van de regularisatie van het oorspronkelijke verzoekschrift ingediende verzoekschrift, de “directie van de PI Beveren” aan als verwerende partij. Dit is niet correct. In een geding voor de Raad van State is de verwerende partij immers in de regel een rechtspersoon met name deze wier orgaan de bestreden beslissing heeft genomen. Te dezen is de aan te wijzen verwerende partij aldus de Belgische Staat.

Het niet correct aanwijzen van de verwerende partij heeft de identificatie van de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, als de verwerende partij niet belet. De niet correcte vermelding heeft geen invloed gehad op het verdere goede en normale verloop van de procedure. Bewijze hiervan is dat de juiste verwerende partij meteen door de Raad van State werd aangewezen met het verzoek om een nota met opmerkingen in te dienen. “De directie” van de gevangenis dient weliswaar buiten de zaak te worden gesteld, doch in deze stand van het geding leidt zulks niet tot de niet-ontvankelijkheid van de vordering.

De exceptie wordt verworpen.

B. Pleitnota

7. Verzoeker heeft op 18 november 2016 om 16u06 per fax een pleitnota aan de Raad van State bezorgd.

8. De procedureregeling kort geding voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van de vordering, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag

vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

9. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de opgeworpen exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

VI. Schorsingsvoorwaarden

10. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VII. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

11. Het verzoekschrift bevat formeel geen (afzonderlijke) uiteenzetting van de feiten die volgens verzoeker de spoedeisendheid van het bevelen van de gevraagde schorsing rechtvaardigen, zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid, 4° van de procedureregeling kort geding.

In het verzoekschrift waarmee de vordering geacht is te zijn ingediend op 23 juni 2016, zet verzoeker het volgende uiteen:

“[...] dat verzoeker vraagt om toepassing van art. 17 wet 12 januari 1973 en dat hij als redenen aanvoert dat:

- De feiten waarvan sprake in de ordemaatregel zijn tot op heden nog steeds niet bewezen verklaard;
- Verzoeker 3 maal gesanctioneerd werd voor 1 vermeend misdrijf wat in strijd is met het ‘non bis in idem’ beginsel;
- Verzoeker werd overgeplaatst van het Open Regime, wat een gunstigere detentie met zich meebrengt, naar het Gesloten Regime;
- Verzoeker was ten tijde van de ordemaatregel aan het werk en werd eveneens ontslagen, dit houdt in dat de ordemaatregel eerder een verdoken tuchtmaatregel is;
- Verzoeker verloor eveneens zijn plaats op de wachtlijst voor ander werk;
- Verzoeker meent dat een onregelmatig genomen ordemaatregel waarbij men nadien verstoten blijft van kansen een negatief effect heeft voor wat betreft zijn reclassering en de adviezen die dienen te worden opgesteld aldaar er vaak wordt verwezen naar het feit dat men zich moet bewijzen in het Open Regime alvorens er een positief advies kan worden gegeven;
- Verzoeker steeds heeft getracht om eerst te bemiddelen met de directie maar er door de directeur géén gevolg aan werd gegeven noch een duidelijke motiveren;
- De ordemaatregel werd uitgesproken in afwezigheid van betrokkene wat *de facto* maakt dat de rechten van verdediging werden geschonden;
- Verzoeker zelf een klacht heeft ingediend tegen de mensen die valse verklaringen hebben afgelegd tegen de directie dewelke aanleiding zouden kunnen zijn geweest tot het nemen van deze ordemaatregel;
- Verzoeker een deel inkomsten onrechtmatig werd ontszegd door het onterechte ontslag, men had namelijk kunnen opteren voor een mutatie van vleugel maar met behoud van werk;
- Verzoeker gewacht heeft op het verhoor door de politie omdat hij geen benul had waarom de directie hem een ordemaatregel heeft opgelegd en hij eerst dit wilde weten alvorens zijn rechten te vrijwaren voor Uw rechtscollège. Dit verhoor heeft uiteindelijk plaatsgevonden op 25/05/2016.”

Het verzoekschrift dat ter gelegenheid van de regularisatie werd ingediend, bevat eenzelfde uiteenzetting.

Beoordeling

12. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van de procedureregeling kort geding. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar [hem] wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

13. Uit verzoekers hiervoor weergegeven algemene uiteenzetting blijkt dat verzoeker aanvoert dat hij wordt overgeplaatst van het open regime dat een gunstiger detentie met zich meebrengt, naar het gesloten regime, alsook dat hij door de bestreden beslissing zijn plaats op de wachtlijst voor ander werk verloor. Dat is een gegeven dat refereert aan een nadeel dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing lijdt, maar met deze enkele vaststelling en bewering is hiermee nog niet *in concreto* aangetoond waarom dat van dien aard zou zijn dat hij aldus het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten. Hetzelfde geldt ook wat zijn argument betreft dat hij ten tijde van de ordemaatregel aan het werk was en nu is ontslagen - en dit los van de door verzoeker ter terechtzitting niet tegengesproken repliek van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat verzoeker op het moment van de ordemaatregel niet aan het werk was.

Verzoeker verwijst verder naar “een negatief effect” voor zijn reclassering en de adviezen die dienen te worden opgesteld. Vooralsnog is dit een louter hypothetisch nadeel, waarbij geenszins blijkt dat niet kan worden volstaan met een vernietigingsarrest. Bovendien vormt het feit dat bij een beslissing over de reclassering en de adviezen ter zake mogelijkerwijze rekening zou kunnen worden gehouden met de bestreden beslissing, geen rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wat voorts de bewering betreft dat door de bestreden beslissing een deel inkomsten onrechtmatig werd ontzegd, moet de omvang van een dergelijk nadeel, om een gebeurlijke schorsing te verantwoorden, dermate zijn dat verzoeker de duur die een annulatieprocedure in beslag neemt, niet zal kunnen overbruggen. Verzoeker verzuimt, wat dat betreft, enig gegeven te verstrekken omtrent het bestaan en de omvang ervan.

De overige in de hiervoor geciteerde uiteenzetting van verzoeker aangehaalde argumenten, hangen strikt genomen samen met het onderzoek van de grond van de zaak. Ze kunnen aldus de spoedeisendheid niet rechtvaardigen. De gegrondheid - minstens de ernst - van de middelen en de spoedeisendheid zijn immers afzonderlijke voorwaarden.

14. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van spoedeisendheid.

Bij de beoordeling van de wettelijke vereiste van de spoedeisendheid kan er voorts alleen rekening worden gehouden met hetgeen daarover in het verzoekschrift werd uiteengezet en gestaafd. De Raad van State kan aldus geen acht slaan op hetgeen voor de eerste maal in later ingediende geschriften of ter terechtzitting nog door verzoeker wordt bijgebracht of aangevuld. De verwerende partij kan daarop immers niet meer schriftelijk repliceren en het auditoraat kan daarover niet op een deugdelijke wijze advies verlenen in een procedure die op grond van artikel 22 van de gecoördineerde

wetten op de Raad van State essentieel schriftelijk is. Hieruit volgt dat de nieuwe feiten die binnen de hiervoor geschetste perken (*supra*, punt 8) in de pleitnota ter kennis worden gebracht van de Raad van State, geen afbreuk kunnen doen aan de voorgaande vaststelling dat op grond van de door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte gegevens, verzoeker niet aantoonde dat is voldaan aan de vereiste van de spoedeisendheid. Met de nieuwe argumenten en feiten die door verzoeker voor het eerst ter terechtzitting en in zijn pleitnota worden bijgebracht, houdt de Raad van State aldus geen rekening.

Conclusie

15. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig november tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques